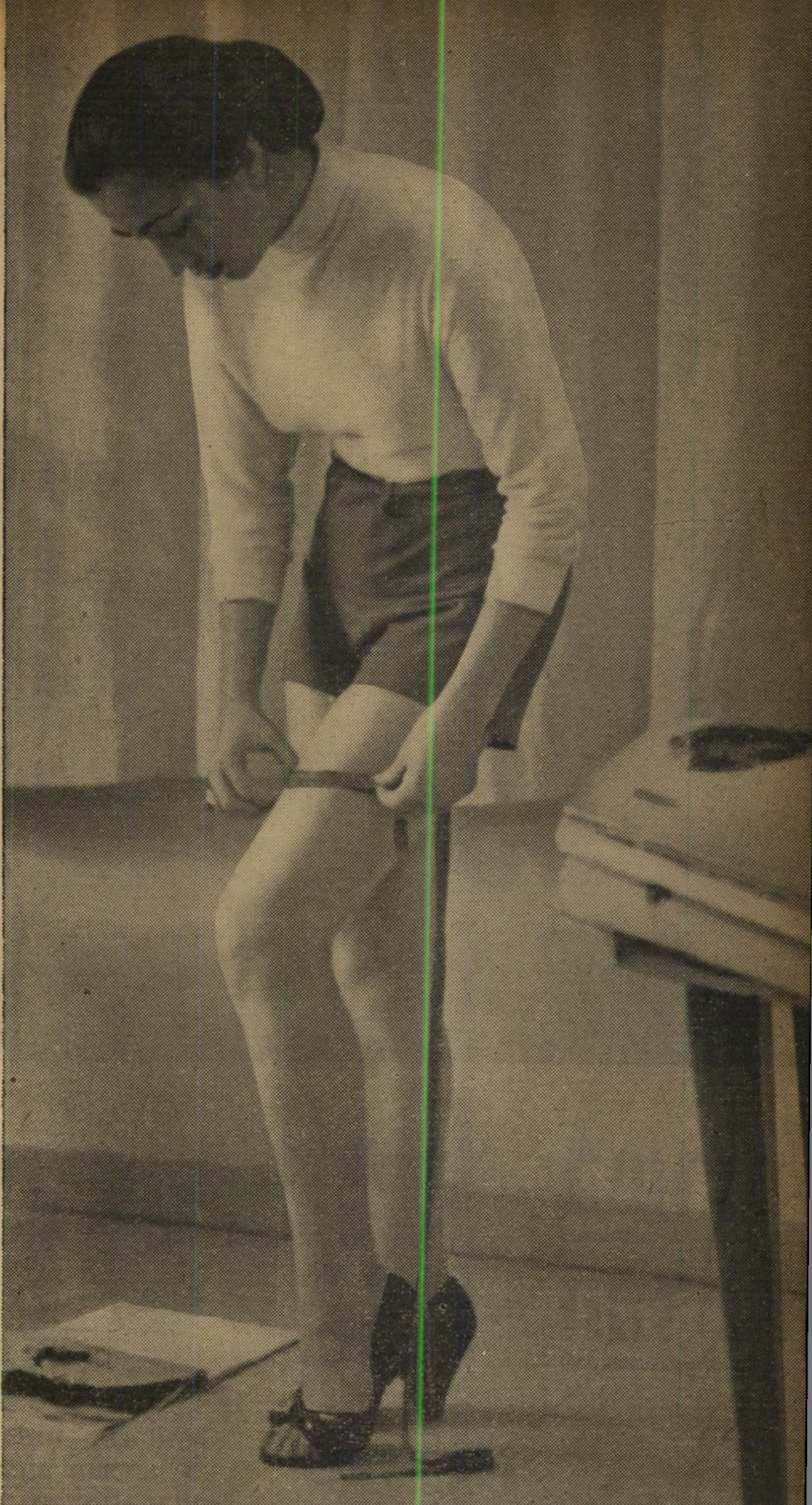

הגינת מקצועה הקפוצ של רות סנדר הוא גננת בתל-אביב. מדי בוקר, כשמוג האוויר מרשה לה, לוקחת היא את הילדים לפעם הראשונה הופיעה כדוגמנית בתצוגה של התאחדות בעלי תעשייה. עתה היא מתכוננת לעבוד במקצוע הדוגמנות ברצינות.

רות סנדר, מתחילה

התנאי רות, בת ה-22, ילידת ירושלים, עסקה בענפי ספורט רבים. משך זמן רב למדה ריתמיקה וריקוד, החלה עתה לרכב על אופניים ופוסים. זהו תנאי הכרחי לשמור על הגיזרה. אומרת היא, "ובכך זה בריא". רות יודעת לצרף את הטוב והמועיל.

הגיזרה הנכס היקר ביותר של דוגמנית הוא גופה. כל מילימטר שאינו במקומו עוזר להפריע במקצועה. כדי לוודא שמבחינה זו יש לה התנאים הדרושים, משווה רות את מידותיה למידות האידיאליות, כפי שרשומות בעתון אופנה אמריקאי.

השער

לכל אחד לראות אותה מכל הזוויות, חזרה כלעומת שבאה בשביל הצר. ברגע שנעלמה מעיני הקהל קשה היה להכיר אותה. תנועותיה נעשו קדחתניות ממש, פניה איבדו את החיוך הרחב והיא נראתה מעוצבת ביותר. הסיבה היתה פשוטה: תוך שתיים וחצי דקות בדיוק היה עליה להיות מוכנה לסיבוב שני — הפעם בשמלת קוקטייל מגרה. לשם כך היה עליה לפשוט את מעיל הספורט ואת השמלה הבהירה, ללבוש את השמלה החדשה, להחליף את הצמידים בצמידים מתאימים, לחדש את איפוריה. כאשר הופיע שוב באולם נראתה רעננה וחייכנית כמודעה צבוענית. אילו אמרה שהיא עייפה כמו סבל היו בודאי צוחקים לה.

אולם האמת הפשוטה היא, שמאחורי כל הזוהר והברק של חיי הדוגמניות בארץ, מסתתרת עבודה קשה, פרוזאית בהחלט.

פאריס של המרחב

בישראל הופיעו הדוגמניות הראשונות עם התחלת מלחמת העולם השנייה, כשנמצא בי ארנקי הגברים די כסף כדי להתעניין בי שמלות לפי הזמנה. בגלל קשיי ההובלה אי אפשר היה להשתמש בשיטה הפשוטה של הזכנת שמלות מפאריס והיה צורך בשיטה יותר פשוטה — ייצור מקומי. כמה תופי רות שעלו מאירופה סיפקו את הדרושה החדשה, רכשו לעצמן שם כיוצרות אופנה. אותה מלחמה משכה לתל-אביב גם את סוחריו האופנה של הארצות השכנות. תוך שנים קצרות רכשה העיר את התואר "פאריס של המרחב". אולם סוחריו אלכסנדריה וביירות, שהיו רגילים לשיטות של פאריס, דרשו גם פה לראות "שמלות חיות": מסי

באולם ישבו למעלה ממאתיים גבר ואשה בחליפות ערב, תומרת ג'אז השמיעה מנגינה איטית ורוגעת. בקצה השביל הצר, שחילק את האולם הצפוף לשניים, הופיעה אשה צעירה, לבושה שמלה בהירה ומעיל ספורט משובץ, מטרייה דקה בידה. בצעדים קטנים ומלאכותיים צעדה האשה אל מרכז האולם, כשלמעלה ממאתיים זוגות עיניים עוקבות אחריה. מדי פעם נעצרה, פנתה לצדדים בקינה חייכנית והמשיכה כדרכה לבמה הקטנה המוארת.

ביום חליפות הערב נראתה הדמות הספיר-טיבית כדבר זר, לא מתאים לאווירה. אולם איש לא העיר על כך, אפילו הגשים נמנעו מלהשמיע את ההערות העוקצניות הרגילות. ברגע זה היתה כל התעניינותן נהונה בי שמלה ובמעיל, בצבע הבר, בקו הגזרה, בי רוחב השרוולים ובמידות ונוכחות של בע"ליתן להוציא כסף לקראת זונת האביב. הי גברים, לעומת זאת, לא תעניינו כל כך בקנקן, הסתכלו במה שיש בו. יותר מהר מעיל, עניינה אותם הדוגמנית שלבשה אותו. הבהורות הצעירות שבקהל הביטו בעיניים חולמניות בשניים גם יחד. בעיניהן נראה המעיל כשיא האופנה האלגנטית ואילו הי דוגמנית, כאשה המאושרת ביותר בעולם, יצורחמד המרתק ביופיו ובהופעתו תשומתי לב כה רבה.

הדוגמנית עצמה לא נראתה נרגשת בי מיוחד. היא פסעה בין הקהל באיטיות מתיי שבת, כשחיוכה מביע בטחון עצמי מוחלט, כאילו התרגלה מכבר להיות מוקד הערצה. כאשר הגיעה אל הכמה הסתובבה, איפשרה

דוגמניות וותיקות חנה קליין ואווה ארנהפט. חנה החלה במקצוע זה לפני עשר שנים, הינה הזותיקה שבין הדוגמניות בארץ.